D • N
25/1 1951

Gud, kyrkan och människorna

Biskoparnas skrift i sexualfrågan ger — såsom Olof Lagercrantz och studentkårsordföranden Jarl Tranæus betonat — framför allt ett intryck av kärlekslöshet och brist på förståelse. Även företrädarna för en enligt tidens syn sträng sexualmoral, med krav på kärlek, ansvar och fasthet i erotiska förhållanden, måste rygga tillbaka inför denna uppvisning i dogmatism och intolerans. Intet kunde bättre ha klargjort avståndet mellan kyrkan och de levande människorna. De försök till kompromiss som biskoparna gör är i sin ynklighet snarast ägnade att markera klyftan; kyrkan vill tydligen följa livet, den vill inte vara alltför ålderdomlig, men eftersläpningen blir likväl katastrofal. En anpassningsvilja som misslyckas, ett försök till modernism som verkar oärligt utan att därför bli tidsenligt — det är skriftens signatur.

Vem talar i skriften? Biskoparna säger sig omväxlande företräda Guds vilja och den svenska kyrkan. Det förstnämnda anspråket är över huvud starkt, och det blir än grövre genom att man framför åsikter direkt stridande mot dem som auktoritativt förkunnades ännu för några år sedan. Har verkligen Gud ändrat mening? Eller har prästerna ändrat mening — mening främst om de åsikter som det är möjligt att hävda utan att hamna i det absurda?

1. "Enligt Guds vilja är äktenskapet orygglígt", skriver biskoparna. På den punkten är kyrkan dock beredd att jämka. "Särfall finns, där skilsmässa kan och rent av bör förekomma." Dessa fall kan dock ej tänkas i fråga om makar "som båda är hängivna Guds vilja" och i övrigt blott då "en make gör sig skyldig till ett beteende som bryter sönder äktenskapet". Men ett kärlekslöst, olyckligt, förstörande äktenskap vill kyrkan alltså inte vara med om att upplösa.

2. Ett samliv i kärlek, lycka och ansvar utan äktenskap är däremot alltid förkastligt. "All förbindelse före och utanför äktenskapen" är "synd mot Gud och nästan". "Det måste synas som ett hån att sexuellt umgänge bara kan rättfärdigas av kyrkans ritual, men inte av två unga människors kärlek, ansvar och ömsesidiga förtroende" (Tranæus).

3. Äktenskap där makarna inte vill ha barn är felaktiga, skriver biskoparna. "Särskilda omständigheter" kan dock göra det "nödvändigt att undvika havandeskap", och preventivmedel må därför "under vissa villkor komma till användning". Vilka "särskilda omständigheter" är det här fråga om? Har prästerna inte klart för sig att preventivmedel begagnas i praktiskt taget alla äktenskap och att det från den enskildes och folkets synpunkt vore en olycka om så inte skedde? Varför då detta förljugna prat om "särskilda omständigheter"?

4. Abort får "övervägas" om fostrets framfödande "med till visshet gränsande sannolikhet kommer att för modern medföra döden eller för endera modern eller barnet fysisk eller psykisk livsoduglighet" — inte annars. Att abort kan vara nödvändig av sociala skäl kommer man ifrån genom tal om att en sådan abort visar en brist hos samhället — som om detta konstaterande hjälpte den enskilde. — I detta sammanhang kommer erkännandet, det just genom sin min av generositet avslöjande erkännandet av att utomäktenskapliga barn "från kristen synpunkt" är likvärdiga med andra barn.

5. Artificiell befruktning — utom makar emellan — får inte förekomma; utförligt skildras hur förhållandena inom familjen genom en sådan barnalstring kan förstöras. En av de läkare som begagnat metoden, docent Folke Holtz, intygar att "han känner inte till något fall där lyckan över barnet skulle ha grumlats av tanken på den naturlige fadern". Beslut om dylik befruktning grundar sig, det kan man utgå från, på en vånda och en längtan som varje naturlig människa måste känna respekt för. Varför skall kyrkan då söka framkalla ångest och skuldkänsla? Detta är kvantitativt sett ingen stor sak, men hjärtlösheten i den biskopliga förkunnelsen framträder här med alldeles särskild påtaglighet.

6. "Den som övar homosexuella handlingar bryter mot Guds bud." Ännu för sex år sedan krävde kyrkan bevarandet av straff för homosexualitet; denna ståndpunkt har nu frångåtts, men det ovillkorliga fördömandet står kvar. Problemet bör, förklaras det, lösas av den medicinska vetenskapen. Läkarnas svar torde vara klart. "Medicinskt känner man ännu inte någon behandlingsmetod mot den (homosexualiteten). Från läkarsynpunkt vill man dock föra humanitetens talan: om homosexuella handlingar från allmänna synpunkter inte innebär några faror, bör man inte lägga sig i dem" (docent Rexed).

Det är inte människorna som biskoparna representerar; de är både bättre och sämre än i den dogmatiska idealbild som här ges, de är helt annorlunda. I bibeln, det antyds av biskoparna själva, ges knappast några direktiv på dessa områden. Även de som tror på en personlig Gud lär sällan föreställa sig att ett dussin svenska biskopar har monopol på att tolka hans vilja. Skriften företräder helt enkelt den svenska kyrkans hierarki, en samling välmenta, trångsynta, under yrkesmässigt fördömande hårdnade män.

Peking och FN

Vart vill Kina komma med sitt senaste förslag till biläggande av Koreakonflikten? Är regeringen i Peking verkligen villig att träffa en uppgörelse på rimliga villkor? Eller står man inför en uteslutande taktisk manöver, vilken skulle göra det möjligt för kommunisterna att driva in en kil inte bara mellan USA och det s. k. asiatiska blocket, utan rentav mellan USA och Västeuropa? Det är för dagen omöjligt att besvara dessa frågor. Så mycket är emellertid klart som att Peking med stor skicklighet valt ögonblicket för sin senaste framstöt.

Det var på måndagen som det kinesiska förslaget lades fram av den indiske chefdelegaten Benegal Rau, FN:s "ständige medlare". Utskottet hade samlats för att ta ställning till ett amerikanskt resolutionsförslag, enligt vilket det kommunistiska Kina skulle brännmärkas som angripare samtidigt som en kommitté skulle tillsättas för att "skyndsamt överväga ytterligare åtgärder för att hejda angreppet", dvs. utreda frågan om vissa sanktioner mot Kina. Det väckte genast uppmärksamhet att resolutionsförslaget framfördes endast i USA:s namn, att det alltså denna gång inte hade visat sig möjligt att få till stånd en samfälld aktion från västmakternas sida. Orsaken var att man bl. a. i England och Frankrike önskade en "delad resolution", där stämplingen som angripare och frågan om sanktioner utgjorde två helt skilda moment. Emellertid var det amerikanska förslaget så vagt formulerat att en kompromiss bort ligga inom räckhåll om det inte i Washington ansetts nödvändigt med ett snabbt avgörande. På fredagen vidtog sålunda representanthuset den enastående åtgärden att i en särskild resolution kräva Pekingregeringens omedelbara utpekande som angripare. Samtidigt avspeglades också i den moderata amerikanska pressen en växande otålighet inför FN:s senfärdighet och Västeuropas obeslutsamhet.

Det är mot bakgrunden av dessa spänningar man får betrakta den motsättning mellan USA och Västeuropa som uppstått i samband med det senaste kinesiska förslaget till fred i Korea och allmän uppgörelse i Fjärran Östern. I Washington hade redan det föregående förslaget — vilket också i Europa omedelbart betecknades som oantagligt — snarast ökat förbittringen mot regeringen i Peking. Det var därför givet att det andra kinesiska förslaget skulle mottas med den största misstänksamhet. Det har också kategoriskt avvisats, delvis av även från europeisk synpunkt starka skäl, t. ex. att inga som helst garantier ges för att de kinesiska trupperna verkligen utrymmer Korea och att ingenting sägs om i vilka former de fria valen skall äga rum. Andra amerikanska invändningar — t. ex. att Chiang Kai-shek enligt det kinesiska förslaget skulle vara utesluten från förhandlingarna om Formosa — måste däremot i t. ex. London betecknas som föga bärkraftiga.

På västeuropeisk sida var huvudintrycket att det andra kinesiska förslaget trots allt innebar ett framsteg jämfört med det första. Framför allt stannade man inför att Pekingregeringen nu föreslog vapenvila så fort som de politiska förhandlingarna tagit sin början, medan enligt det äldre förslaget kriget i Korea skulle kunna fortsätta även under pågående överläggningar. Resultatet blev att FN:s politiska utskott på måndagen med knapp majoritet — 27 röster mot 23 och 6 nedlagda — beslöt uppskjuta diskussionen om den amerikanska resolutionstexten i 48 timmar för att under denna tid närmare begrunda Pekingregeringens senaste förslag. Bland de 27 märktes England och Frankrike, det asiatiska blocket och Sovjetunionen jämte satelliter — en unik konstellation.

Av debatten under de senaste 48 timmarna har framgått att man i Washington står fast vid att Pekingregeringen utan dröjsmål skall brännmärkas som angripare, varvid kongressen verkar som en kraftig pådrivare; på tisdagen krävde också senaten en FN-resolution fortast möjligt. I London är man oviss om Kinas avsikter, men hoppas att förhandlingar skall visa sig möjliga. Samtidigt finns det ingen västeuropeisk politiker i ansvarig ställning som inte är medveten om betydelsen av fortsatt sammanhållning med USA och som inte inser att en schism mellan USA och Västerns övriga demokratier skulle kunna få de mest olyckliga följder. Från fransk sida förklarades på onsdagen att man efter 48-timmarsfristens utgång är beredd att stödja det amerikanska resolutionsförslaget. Den outtröttlige Rau har emellertid meddelat att ytterligare "förtydliganden" är att vänta från Peking. Det är i en laddad atmosfär som FN:s politiska utskott återupptar sina förhandlingar.

KONSTKRÖNIKA

Fransk konst: Galerie Blanche.
Georges Rouault: Samlaren.
Tore Hultcrantz: Gummesons konstgalleri.
Torbjörn Zetterholm: Konstsalong Rålambshof.

RAYMOND DUCHAMP: Baudelaire.

DET HÄNDE MYCKET på konstens område under åren före det första världskriget. På idéerna från denna kubismens "heroiska" epok lever modernismen i stor utsträckning ännu, och vad Galerie Blanche visar från den tiden av ett par vid unga år bortgångna konstnärer, Roger de la Fresnaye och Raymond Duchamp-Villon, verkar alltjämt aktuellt.

Roger de la Fresnaye höll sig till måttfulla abstraktioner. Liksom André Lhote, som han har beröringspunkter med, uppgav han inte verklighetsskildringen fastän han underkastade sitt bildbyggande en sträng, kubistisk disciplin. Hans stora bild av badande är en väl balanserad komposition med genomförd växling av raka linjer och kurvor, kontraster och mjuka passager, en imponerande, monumentalt syftande sak. Också i hans skulpturer förenas den systematiska, geometriska förenklingen, växlingen av konvexa och konkava ytor etc., med ganska mycket av lugnt och samlat uttryck, särskilt i "Grand nu".

Raymond Duchamp-Villon, bror till målarna Marcel Duchamp och Jacques Villon, tillämpade i sin skulptur samma geometriska begreppsmässighet som de la Fresnaye. I bilden av en sittande kvinna tycks mig formförenklingen ha blivit väl schematisk och mannekängartad, men huvudet av Baudelaire är verkligen en pregnant mänsklig karaktäristik samtidigt som det är stramt skulpturalt.

Ett par skulpturer och temperamålningar av *Henri Laurens* har, om jag inte misstar mig, varit synliga tidigare. *Joan Mirós* primitiva tecken för stjärna, fågel, kvinna och — helt allmänt — "personnage" har man också sett förut, fastän de här återkommer i nya kombinationer; hans konstnärliga handskrift är glad och dristig, men den barnsliga leken med de enkla tecknen blir litet enahanda på längden. En tendens till upprepning har nog också funnits hos *Fernand Léger*. Det har ibland varit svårt att i minnet skilja åt alla hans uppradningar av enkla, grovt tecknade och starkt färgsatta, kontrastrikt sammanställda föremål, men på senare tid har hans måleri blivit mera lustbetonat. Det är i hög grad fallet med vad han visar här av Deauvillemotiv från i somras, akvareller med brokiga badfält på stranden, blått hav etc. Det är saker som i sin vitalitet och omedelbara sinnesglädje tar upp tävlan med Matisse.

*

Vitalitet och konstnärlig skaparkraft utstrålar också den nu åttiårige *Georges Rouaults* målningar och grafiska blad, fastän Rouaults livssyn förvisso är diametralt motsatt den rofyllda sinnesglädjen hos Matisse — som Rouault var kamrat med på Gustave Moreaus ateljé och

GEORGES ROUAULT: Ur Miserere-sviten.

bland "les fauves" — och den friska optimismen hos Léger. De gamla gotiska glasfönsternas betydelse för Rouaults målningar med deras djupglödande färg, svarta konturer och expressionistiska form har ofta framhållits, men släktskapen sträcker sig längre än till det formella. Rouaults konst är en dunkel brygd, och hans syn på människan och hennes villkor är pessimistisk på ett medeltidsaktigt sätt. De målningar från gycklarnas och cirkusmänniskornas värld som förekommer på Samlarens utställning syns mig visserligen mindre bittra och fränt karaktäriserade än de som konstnären har gjort i yngre år, men t. ex. "Exode" och "Vieux faubourg" är bilder av en tragisk kraft som slår, och i en del religiösa motiv och blomstermålningar har färgen den dystra skala av blåsvart och vinrött, den mystiska must, som är så karaktäristisk för konstnären och vari man känner gåtfulla krafter och våldsamma känsloimpulser.

Starkast kommer kanske Rouaults i den moderna konsten märkliga egenart till uttryck i den svit av grafiska blad som kom till på konsthandlaren Vollards initiativ och som betecknande nog fått titeln "Miserere", bilder av lidande som kan tangera det groteska i sin hänsynslösa uttrycksfullhet och som i konstnärlig mäktighet och monumental kraft erinrar om Goya och Daumier.

*

På den utställning varmed *Tore Hultcrantz* debuterar i Gummesons konstgalleri är de flesta av motiven hämtade från städer i Frankrike och Holland. Konstnären tycks mest intressera sig för kompositionsproblem och bygger gärna sina bilder av element som fasadernas rektanglar och takens trianglar. Friskast syns han mig i akvarell- och teckningsutkasten, där det ornamentala dominerar.

*

Torbjörn Zetterholm är också bäst som tecknare, och han tycks vara medveten om det, eftersom teckningarna har fått det största utrymmet på hans debututställning i Konstsalong Rålambshof. Hans färg är ganska torr; tuschlinjerna kan också stå litet hårt, men han har både i blyerts och tusch gjort aktningsvärda studier, bl. a. av träd och stränder på Öland. Han borde ha förutsättningar som grafiker.

YNGVE BERG

PRESSGRANNAR

Utlämningen av 146 internerade baltiska legionärer för fem år sedan är ett ohyggligt minne. Aldrig i senare tid har en svensk regering begått en så upprörande handling som den vilken då begicks på utrikesminister Undéns förslag. Stockholms-Tidningen (fp) skriver:

Utlämningen vållade en upprörd opinionsstorm, då den betraktades som ett åsidosättande av internationella rättsbegrepp. Svenska biskopmötet konstaterade också, att rättsmedvetandet kränkts i mycket vida kretsar av vårt folk. Och Stockholms-Tidningen avslutade en ledare under rubriken Vart går slavskeppet? med orden: "Vi känner vad som skett som en skamlig handling — desto mera olycklig som vi inte är övertygade om att den varit ofrånkomlig."

Man anade redan då vart slavskeppet skulle föra de olyckliga. I dag vet vi bättre besked. Av de utlämnade balterna, bland vilka befann sig 47 ynglingar i åldern 17—20 år, har bara en lyckats återvända till frihet i västerlandet, nämligen löjtnant Matisons. Majoriteten är död — en lång rad officerare har arkebuserats — eller försmäktar i ryska slavläger i Sibirien och annorstädes. Inte ens de yngsta har undgått sitt öde — de har dömts till stränga straff.

Två yttranden av hr Undén bör i detta sammanhang bringas i åtanke:

"Det har i den offentliga debatten yppats farhågor för att just balter i tysk tjänst skulle drabbas av särskilt hård behandling från rysk sida... Regeringen kan för sin del icke dela dessa farhågor." (23 nov. 1945.)

"Balternas hungerstrejk var inte spontan... Hungerstrejken var... en politisk aktion för de baltiska länderna, inte en aktion av fruktan för döden vid återtransport till Ryssland." (16 jan. 1946.)

Kommunisternas "fredsriksdag" är en politisk bluff — detta självfallna men för en del gott folk nyttiga påpekande gör Svenska Dagbladet (h):

I en intervju har sekreteraren i Svenska freds- och skiljedomsföreningen — en oantastlig organisation — fäst uppmärksamheten på att kommunisterna, som i realiteten driva det nya propagandaföretaget, använda en taktik, som helt enkelt är en upprepning av fjolårets. Inbjudningsskrivelsen till "riksdagen" är så neutralt formulerad som möjligt. Det gäller absolut inte Moskvapolitik! Humbugen går t. o. m. så långt att ett av demokratiska organisationer för en tid sedan antaget fredsupprop, som riktar sig mot skojet med Stockholmsappellen, åberopas till förmån för det kommande mötet i mars. En sådan fräck spekulation i politisk godtrogenhet måste omintetgöras genom upplysning och vaksamhet.

Trots allt är det ett gott tecken att kommunisterna måste framträda förklädda; de vet att de är för ohjälpligt komprometterade för att längre söka spela fredsvänner under eget namn.

Materia och energi

PÅ MINDRE ÄN ett halvsekel har den moderna fysiken tagit jätteklivet från radioaktivitetens upptäckt år 1896 till atomenergins frigörelse i stor skala år 1945. Den i England verksamme vetenskapsmannen *K. Mendelssohn* har i *Materia och energi* (Ljus, 8:50) skildrat fysikens landvinningar under denna utvecklingsperiod.

Av de många populära atomböcker som under de senaste åren sett skyltfönstrens ljus är "Materia och energi" utan tvivel en av de bästa. Mendelssohn ger inga sensationsmättade skildringar av atombombsexplosioner, utan koncentrerar sig på fysikaliska fakta och teorier. Boken inledes med ett välskrivet kapitel om atomens byggnad och de olika elementarpartiklarna. Därefter passerar de olika energiformerna revy, och läsaren får göra bekantskap med det märkliga faktum att massa, alltså materia, är en form av energi. De fascinerande men svåra problem som sammanhänger med begreppen vågor, partiklar och kvanta klargörs på ett elegant sätt. Efter några avsnitt om atomkärnan och kärnklyvningen behandlas slutligen atombomben och atomenergins fredliga användning.

Framställningen är lugn, klar och vederhäftig utan att för ett enda ögonblick bli torr eller tråkig. Författaren har på ett utomordentligt sätt löst den svåra uppgiften att skriva en bok om modern fysik utan att använda en enda formel. Många förhållanden som i vanliga framställningar brukar vara svårbegripliga klarläggs genom belysande jämförelser eller bilder. Särskilt teckningarna är mycket instruktiva och roliga, utan att någonsin tangera den farliga gränsen till det naiva. Genom noter och tillägg har boken gjorts nära nog dagsaktuell. Transuranerna har kommit med till och med curium; de allra nyaste elementen berkelium och californium saknas.

En särskild eloge bör Lars Svensson ha för sin översättning från engelskan. Det är bara det förargliga lilla ordet repulsera och några andra småsaker som hindrar anmälaren från att avge omdömet: en i sak och stil perfekt populärvetenskaplig översättning.

GUNNAR INFELDT

Svensk teater inför fransk publik

Flera teatertidskrifter med mondial syftning har sett dagen i Europa efter det senaste kriget, men i regel har de försvunnit igen efter ett eller annat magnifikt nummer på konsttryckspapper. Blygsammare till typografin, men tydligen effektivare till verksamheten är den franska *La Revue Théâtrale*, som nu upplever sitt femte år. Den har i sin "Comité d'Honneur" bl. a. dramatiker som Bert Brecht och Jean Cocteau, skådespelare som Louis Jouvet och Pierre Renoir och teaterhistoriker som svensken Agne Beijer.

At Sverige har man f. ö. ägnat större delen av sitt senaste nummer (14 1950). Där inryms nämligen två av våra klassiska essäer om teater, ett stycke ur Strindbergs "Memorandum till Intima Teatern" och Pär Lagerkvists programförklaring "Modern teater" från 1918. Vidare ingår Alf Sjöbergs föredrag om regi 1950, som även tryckts i *Prisma*, samt en uppsats om den moderna svenska teaterns organisation och verksamhet av Ebbe Linde, varpå det hela rundas av med en presentation av vårt stående glansnummer sedan en del år, Stadsteatern i Malmö. Artiklarna, som utgör ett ovanligt väl planerat och framlagt exempel på svensk kulturpropaganda, har översatts av C. G. Bjurström. Att företaget gjort nytta har redan visat sig i de intresserade kommentarer det ägnats på flera håll i fransk press, bland annat i "Combat".

ÅKE RUNNQUIST

DAGENS NYHETER
TEGELBACKEN, STOCKHOLM 1
Telefon: 22 40 00
Telegramadress: Dagsnyheter.
Postgiro nummer { 1616 (för annonser) / 1617 (för prenumeration)
Chefredaktör: *Herbert Tingsten.* (Träffas säkrast kl. 13.30—14.30)
Politisk huvudredaktör: *Leif Kihlberg.*
Redaktionschef och ansvarig utgivare: *Sten Hedman.*
Dagens Nyheters Aktiebolag: Verkst. direktör: *Helge Heilborn*
PRENUMERATIONSPRISER
A Stockholmsupplagan
Månad ... 5:25 Kvartal .. 15:25
Halvår ...30:— Helår ....60:—
ANNONSPRISLISTA
daterad 1/1 1951 tillhandahålles på begäran.
Dagens Nyheters tryckeri, Sthlm.

Medicinskt

TILL DEN DIREKTA nyttolitteraturen bland de populärmedicinska verken hör handledningarna i konsten att behandla olycksfall. En viktig teknik därvidlag beskrivs i *Konstgjord andning* av dr *Per Strömbäck* (Arbetarnas Samaritförbund, 47 s., pris 1 kr.). De flesta tänker väl på drunkningstillfällen, men konstgjord andning skall komma till användning även vid skendöd med andningsstillestånd av andra orsaker, som strypning och värmeslag och förgiftningar med koloxid eller sömnmedel. Det är ofta dramatiska situationer, då det gäller att handla både snabbt och effektivt, och det gör man inte utan att vara förberedd. Och bättre förberedelse kan man inte få än genom att läsa och lära i dr Strömbäcks utmärkta lilla bok, som i många och goda bilder och korta och klara beskrivningar ger tekniken för konstgjord andning och dessutom talar om allt vad man skall göra vid sådana olyckor. Det är en bok inte bara för sjukvårdsfolk, idrottsmän m. fl., utan för var och en. Köp den och läs före badsemestern och lägg den sedan i förbandslådan!

Till en mera speciell publik riktar sig med. dr *B. Herners Klinisk laboratoriediagnostik. De kemiska laboratorieprovens principer och användning* (Gleerups, 288 s., pris inb. 20 kr.). Boken beskriver vilka laboratorieundersökningar man kan tillgripa vid sjukdomar i olika organsystem, vilka fysiologiska principer de stöder sig på och vad de upplyser om. Däremot ges ingen skildring av själva metoderna. Den gedigna boken fordrar en avsevärd medicinsk bildning av läsaren, och i första hand vänder den sig till läkarna, som här kan få en överblick av laboratoriets möjligheter vid olika sjukdomar. Även blivande läkare och laboratoriepersonal kan ha god nytta av den som lärooch uppslagsbok.

BROR REXED

Riksdagssammanträden

Torsdagen den 25 januari 1951
Första Kammaren kl. 11 fm.
Andra Kammaren kl. 11 fm.

Konstitutionsutsk. 1:a avd. omedelbart efter kammarplenums slut.
Statsutsk. 2:a avd. omedelbart efter slutade kammarplena.
1:a Lagutsk. omedelbart efter kammarplenas slut.

Vilhelm Mobergs

"MANS KVINNA"

— en av de stora kärleksskildringarna i svensk litteratur

nu i FIB:s folkbokserie

Bonden Påvel i Hägerbäcks by står trygg och säker på sin egen jord. Märit, den unga flickan han tagit till brud, har ett varmare, oroligare blod. Påvel har inte kunnat tillfredsställa henne, utlösa den kärlek hon drömt om. I Hägerbäck finns också en annan bonde, Håkan. Han har ingen kvinna, men en dag möter han Märit, grannens unga hustru och då tänds en lust hos honom, en eld som ingen kan släcka. Han längtar efter att få tala med henne, att få smeka henne, en annan mans kvinna...

Över 7 miljoner FIB-böcker sålda

Trots ökad tillgång på billiga böcker har FIB:s folkböcker under 1950 kunnat notera sin hittills största framgång — över en och en halv miljon sålda böcker. Bland de billiga böckerna har FIB:s folkböcker alltjämt de obestridligt största upplagorna. Orsaken härtill är de goda författarnamnen, det intressanta innehållet och låga priset. Se härintill vad Ni kan få ifråga om nyheter våren 1951! Se dem i bokhandeln och beställ vad som tilltalar Er.

Läsvärda nyheter i folkbokserien!

SVEN ROSENDAHL
SVEDJEFINNAR
— en dramatisk och kraftfylld roman från Värmlands finnbygder, skriven med verkligheten som underlag — en roman med sjudande het spänning och gnistrande av liv, av en av våra bästa yngre författare.

HARALD BEIJER
MORDBRAND
En dramatisk historia från ett norrländskt sågverkssamhälle, spännande och laddad med kraft. Det som för de flesta är en enkel kriminalhistoria är för Beijer ett moraliskt problem. Boken vittnar om detta.

FOLKE FRIDELL
SYNDFULL SKAPELSE
Folke Fridells romaner ger ett kraftigt eko inom litteraturen. Som tidsskildring tillhör denna roman de verkligt angelägna böckerna, som man läser med aldrig sviktande intresse.

CARL EMIL ENGLUND
MINNET SLITER I SPINDELVÄV
En djärv och originell bok av en av de yppersta ordkonstnärerna i vår prosa, utsökt illustrerad av Ulla Sundin. En tjusande bok, fylld av dofter och stämningar, av människoöden och svarta skogsdjup.

Vill Ni försäkra Er om vårens alla fem böcker, allteftersom de utkommer skriv då siffran 1 i rutan.

fib
Folket i Bilds Förlag

Fib:s Folkböcker ENDAST: 1:55
är alltjämt vårt lands största bokserie — goda böcker av bra författare till rekordlågt pris.
Häftad endast 1:55.
Inb. i nytt vackert specialkomp. band 2:95 — Halvfr. 5:75. Inget serieköptvång!
Beställ i bokhandeln, av Pressbyrån eller FIB:s ombud eller direkt från Folket i Bilds Förlag.

Till .... bokhandel eller
FOLKET I BILDS FÖRLAG — Box 118, STOCKHOLM 1.
Sänd undertecknad mot postförskott + portot
.... ex. MANS KVINNA.
Häft. 1:55, inb. 2:95, halvfr. 5:75.
Av vårens 4 övriga böcker best. ...... ex. av vardera. Häft., inb., halvfr., (stryk det som ej önskas).
Namn: .... (Tydligt — textas)
Adress: ....
Poststation: .... DN 25/1
För porto och exp.-avg. tillkommer 45 öre häft., 55 öre inb. vol.

• FOLKPARTIET • FOLKPARTIET • FOLKPARTIET • FOLKPARTIET •
Vill Du göra en effektiv politisk insats? Det gör Du endast i samarbete med andra. Bli medlem i FOLKPARTIET
Till Folkpartiets Stockholmsavd. Adolf Fredriks Kyrkog. 12, 2 tr. Tel. 22 36 40
Jag anhåller om medlemskap i / upplysningar om
Folkpartiets Stockholmsavdelning
Namn ....
Gatuadress ....
Postadress ....
Telefon ....

© Tingstensamlingen Publicerad med tillåtelse av Dagens Nyheter AB.